

омъжвай по-скоро за тоз юначен момък. Такъв циганин не се намира под път и над път!

Оженили ги. Парите обаче свършвали и циганинът отново се видял принуден да изрови част от златото. Днес така, утре така – най-накрая златото се стопило. И какво да прави? Престорил се на болен. Лежал седмица, лежал две, но нали не вървяло все така да я кара. Нали другите го знаели като голям смелчага! Пък и млада булка имал вкъщи, трябвало нещо да измисли! Започнал да разпродава имота си – кон, покъщнина. Но и това свършило. Казал тогава на жена си:

– Време е да се поразшетам насам-натам, току-виж добия нещо.

А наум редял: „Трябва да си обирам крушите, нито грош не ми остана.“

И пак тръгнал по пътя да дири късмета си.

Едва се отдалечил от тabora, гледа – същото съсухрено старче насреща му.

– За къде си се стегнал пак, друже?

– Казах ти миналия път, късмета си търся.

– Друже, отново ще ти повтора – сполуката човек сам си я носи. Ако може, ще направи така, че тя да му служи и той да е щастлив. Ако ли го не бива, всичко ще иде напусто, а щастието ще изтече през пръстите му, като вода.

Старчето изчезнало внезапно, както се появило, а циганинът продължил нататък. Дълго вървял и стигнал до един град. Изведнъж съзрял, че към града препуска карета. Скрил се край пътя и зачакал. Каретата минала покрай него и той видял – вратичката се открянала и паднал един чувал. Без да спира и без никой да се показва от нея, каретата отпрашила. Циганинът грабнал чувала, скрил го и се втурнал да я